

[Koefoed.]

til at praktisere Loven saaledes, at det blev tilfredsstillende for nogen af Parterne. Nu ser jeg for øvrigt i et københavnsk Blad for i Gaar, at ogsaa Københavns Magistrat vil gøre Forestilling over for Regeringen om enkelte uheldige Sider i Lovforslaget — og der findes sikkert adskillige af disse.

Nu er Forholdet jo det, at ved Forhandling mellem de to Hovedorganisationer er forskellige Forhold ordnet, og jeg vil tro, at ogsaa dette Spørgsmaal kunde ordnes ad den Vej, hvis det virkelig skulde være saa nødvendigt, hvad jeg for min Part ikke forstaar det er.

Jeg tror, at Regeringen regner med, i hvert Fald giver den Indtryk af, at den regner med, at dette Lovforslags Gennemførelse vil faa stor Betydning med Hensyn til Beskæftigelsen af arbejdsløse. Jeg er overbevist om, at Tiden vil vise, at det er en Overvurdering. Derimod skal Vanskelighederne og Fortrædelighederne nok komme til at vise sig for en Række Virksomheder, naar det kommer saa vidt, at Loven skal føres ud i Praksis. Tendensen i dette Lovforslag er den samme, som gaar igennem flere af de nu forelagte Lovforslag: Mere Magt og mere Indflydelse til Organisationerne, suppleret med større Myndighed og Bestemmelsesret for den øverste Administration og Indgriben fra Ministerens Side, og hvor det ikke forlanges, at Ministeren skal træde til, kan Fagforeningens Tillidsmand træde i Stedet. Tvang paa saa mange Omraader som muligt, det er Løsenet. Det er under denne Recept, at Regeringen gennem Aarene har søgt at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet, og jeg vil tro, at ogsaa dette vil virke paa samme Maade som det øvrige, at jo mere vi fortsætter ad den nu gængse Bane, med Tvang og Forbud paa forskellige Omraader, des mere stiger Arbejdsløsheden. Vi har nu 156.000 arbejdsløse, saa det gaar jo godt.

Vi har jævnlig talt om, at der mangler Arbejdskraft i Landbruget, og jeg tror ikke, at det sidste Aar har været lettere paa dette Omraade, end da den Optælling, der blev foretaget efter de af Socialministeriet fastsatte Regler, fandt Sted. Nu ser vi af den Betænkning, der er afgivet af det af Socialministeren i 1936 nedsatte Udvalg angaaende Landbrugets Arbejdskraft, at første Punkt omhandler en Nedsættelse af Landbrugets Arbejdstid, og i sidste Punkt foreslaas der nedsat Nævn til at fastsætte Minimalløn. Det med Minimalløn vil altid medføre, at de ringere og ringeste Arbejdere, for saa vidt der er nok af Arbejdere,

faar vanskeligt ved at finde Beskæftigelse. Vi ved, at Aarsagen til Mangelen paa Medhjælpere for Landbrugsbedrifternes Vedkommende i høj Grad skyldes, at den Løn, der kan bydes af andre Erhverv, simpelt hen ikke kan skaffes til Veje, da Indehaverens Indtægter ikke svarer dertil, selv om jeg maa pointere, at med de Lønninger, der er betalt sidste Aar til de bedste Folk inden for Landbruget, naar alt skal tages i Betragtning, baade Kost og Ophold og Forskellen for de unge ved at leve paa Landet og i Byen, er der ikke saa stor en Forskel paa den reelle Indtægt, naar Aaret drejer. Jeg vil da mene om dette Forslag, at hvis det skal danne Grundlag for en Forbedring af Landbrugets Arbejdsforhold, saa vil det blive ved Siden af, saafremt ikke Kaarene for Landbruget som Erhverv i det hele taget bliver bedre og betydelig bedre, end de er i Øjeblikket. Vi har her to Sider af den samme Sag, den ene: for meget Arbejde og for lidt Medhjælp, den anden: for lidt Arbejde og for megen Medhjælp. I det første Tilfælde: der ligger meget Arbejde rede til Udførelse, for saa vidt Betalingsmidlerne var til Stede, og specielt hvis Landbrugets Produktionskapacitet kunde opretholdes og udnyttes. Jeg vil endnu en Gang understrege, at Landmændene i al Almindelighed gerne betaler en Løn og giver deres Medhjælpere Forhold at leve under, der betinger en Fastholden af de gode Folk, vi har derude, men Vanskeligheden fremkommer i høj Grad ved, at Udsigterne til en Fremtid ved Landbrugsbedrift er saa daarlige. Derfor ser vi, at de unge, naar de skal sætte Bo og stifte Hjem, og i mange Tilfælde før, søger ind til Byerne, hvor der er lettere Udsigt til, at dette kan lade sig gøre. Det gaar let ud over de ældre Arbejdere, som derved bliver arbejdsløse, og saa kommer Problemet, der medfører, at man beskæftiger sig med den Tanke, at nu maa det ved Lov forbydes, at en Mand eller Kvinde bestiller for meget. Det er et trist Resultat, naar man, som Tilfældet er nu, saa stærkt trænger til at forøge Samfundets Indtjeningsmuligheder.

Jeg nævner dette i Forbindelse med nærværende Lovforslags Behandling for at understrege, at Landbrugets Forhold og Landbrugets Trivsel ogsaa i høj Grad spiller ind i Arbejdsforholdene og i Samfundets hele Velfærd. Her er ikke Spørgsmaal alene for de nuværende Indehavere om at være eller ikke være, om at fortsætte i Hjem og Bedrift eller blive slaaet ud derfra, det gælder meget mere baade for Landbruget selv og ogsaa Arbejderne som for Samfundet i dets Helhed.